

(σελ.123)

[...] Διασχίζαμε μια ουδέτερη ζώνη λίγο πριν από το Αρσενάλ, κάτι έρημους δρόμους που σ'έκαναν να αναρωτιέσαι αν έμενε κανείς εκεί. Στον πρώτο όροφο μιας πολυκατοικίας, προσέξαμε δύο μεγάλα, φωτισμένα παράθυρα. Καθίσαμε σ'ένα παγκάκι απέναντι, και μας ήταν αδύνατον να ξεκολλήσουμε το βλέμμα μας απ' αυτά τα παράθυρα [...]

[...] Χρόνια αργότερα, ήμουν σ' ένα ταξί που περνούσε έξω από το Αρσενάλ, με κατεύθυνση το ποτάμι. Ζήτησα από τον οδηγό να σταματήσει. Ήθελα να ξαναβρώ το παγκάκι και την πολυκατοικία. Έλπιζα πως, μετά από τόσον καιρό, τα δύο παράθυρα του πρώτου θα'ταν ακόμα φωτισμένα. Όμως παρολίγο να χαθώ μες στα δρομάκια που έβγαζαν στο στρατόπεδο των Σελεστέν [...]